

РЕШЕНИЕ

№ 27576

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9624** по описа за **2024** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Г. С. срещу решение № 3188/05.07.2024 г. по нахд. № 10277/2023 г. по описа на СРС, НО, 101-ви състав. С решението е изменено Наказателно постановление (НП) № 8102 от 17.03.2023 г., издадено от началник отдел „Контрол на републиканска пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП) му е наложено наказание „глоба“ в размер на 2 500 лв. за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 от ЗП, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства (Наредбата), като е намален размерът на наложеното наказание на 1 000 лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Касаторът поддържа, че водачът на ППС няма отговорност за издаване, ползване и изпълнение на разрешителен режим. Твърди, че според разпоредбата на чл. 15, ал. 3 от Наредба №

11/03.07.2001 г, задължени да подадат заявление за издаване на необходимото разрешително са собствениците на тежки и/или извънгабаритни ППС или лицата, които извършват превози. Допълва, че чл. 11 от Наредбата ясно разграничава водача от лицето, което извършва превозите и в него е регламентирано, че лицето което извършва превоза - превозачът, носи отговорност за движението на извънгабаритното ППС и осигуряването на съответните документи, а не водачът. Смята, че в случая е било допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно чл. 36 от Наредбата, контролът се осъществява от органите на АПИ, със съдействието на съответната служба за контрол на МВР, а по време на проверката не е присъствал друг контролен орган, освен инспекторът на АПИ. Посочва още, че хипотезата на административно наказание на водача от органите на МВР, съгласно Закона за движението по пътищата (ЗДвП), се извежда от разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, която определя наказанието на водач, управлявал извънгабаритно ППС, без необходимото разрешение. Приема, че са налице основанията по чл. 28 от ЗАНН за определяне на деянието като маловажно. Претендира отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, по същество на спора, с което процесното НП да бъде отменено.

Касаторът – в съдебно заседание, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки до съда поддържа изложеното с касационната жалба.

Ответникът – началник отдел „Контрол на републиканска пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при Агенция „Пътна инфраструктура”, редовно призован, не изпраща представител. Подробни доводи за неоснователност на касационната жалба излага в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства СРС е установил, че на 20.02.2023 г., в 16.30 часа, на път II18, км 33, в посока Л.-К. А. Г. С. управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси с две управляваеми оси марка "Рено", с рег. [рег.номер на МПС], като в процеса на извършената му проверка е констатирано, че водачът извършва превоз на земя, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /Разрешително/, съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 - 2 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. При направеното измерване с техническо средство - електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел

DFW-KR № 118844 и ролетка № 1302/18/ (5 м), е установено следното: При измерено разстояние между осите 1.36 м. сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 25.655 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, буква "в" от Наредбата, като превишаването е с 6.655 т. Съгласно чл. 3, т. 2 на Наредбата, при превишаване на максимално допустимите норми по чл. 7, ППС е тежко. Измерените параметри на превозното средство показват, че същото е тежко по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Съгласно чл. 26, ал. 2, т. 1, буква "а", предл. 2 от ЗП във вр. с чл. 8, ал. 2, чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в", вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр.1 от Наредбата движението на тежки ППС е забранено и се осъществява само с разрешение (Разрешително) за превишаване на максимално допустимите норми по раздел II от Наредбата за дейности от специалното ползване на пътищата на администрацията, управляваща пътя (АПИ). Във връзка установеното е съставен АУАН № 0009558 от 20.02.2023 г., съставен от А. М. А. на длъжност главен инспектор в отдел "Контрол по РПМ" към Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при АПИ, в който е отразено, че са нарушени разпоредбите на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр.2 от Закона за пътищата /ЗП/ във вр. с чл. 8, ал. 2, чл. 8, ал. 1, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Въз основа на горепосочения АУАН е издадено процесното НП, с което на касатора за описаното нарушение е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 500 лв.

С оспореното решение е изменено НП № 8102 от 17.03.2023 г., като е намалено наложеното административно наказание „глоба“ от 2 500 (две хиляди и петстотин) на 1 000 (хиляда) лева.

За да постанови този правен резултат първоинстанционният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 от ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. При съставянето на АУАН не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Спазени са давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Нарушението е било установено чрез техническо средство, представляващо одобрен тип средство за измерване, като взната е преминала преглед за техническа изправност към датата на нарушението. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът А. Г. С. е извършил вмененото му нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2-ро от ЗП, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1-во от Наредба №11/2001г., във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Решаващият състав е приел обаче, че по делото няма данни лицето да е извършвало други идентични нарушения, поради което размерът на глобата е бил изменен до минималния предвиден в закона размер.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2-ро от ЗП за дейности от

специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на тежки пътни превозни средства, като разрешението се издава по реда, указан в Раздел IV от Наредба №11/2001г. Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 8 от ДР на ЗП, „специално ползване на пътищата“ е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица. Разпоредбата на чл. 3 от Наредба №11/2001г. определя, че тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл.6; 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл.7. В случая безспорно се установява, че процесното ППС е тежко по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ Наредба №11/2001 г., тъй като при измерено разстояние между осите от 1,36 м. сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 25.655 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 т. съответно налице е превишаване с 6.655 т. В чл. 8, ал. 2 във вр. с ал.1 от Наредба №11/2001г. е предвидено, че извънгабаритните и/или тежки ППС да могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управляваща пътя. След издаване на разрешителното собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, съгласуват със съответната служба за контрол при МВР движението на извънгабаритното или тежкото пътно превозно средство, като съгласуването се извършва върху разрешителното.

Санкционната разпоредба на чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2-ро от ЗП предвижда наказание „глоба“ от 1 000 до 5 000 лева, ако деянието не представлява престъпление, за физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви „в“ и „г“, т.2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на МПС, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, А. Г. С. е извършил вмененото му нарушение. Касаторът е следвало да знае максимално допустимите стойности по Наредба №11/2001г. и да вземе необходимите мерки, за да се увери, че не превозва товар над тези стойности. Следва да бъде посочено, че въведеното задължение за собствениците на извънгабаритни и/или тежи ППС по чл. 15, ал. 3 от Наредба №11/2001г. не освобождава водачите на съответното ППС от задължението да спазват правилото на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2-ро от ЗП. С. е санкциониран не за това, че не е подал заявление за издаване на съответно разрешително или че не е направил необходимото за издаването му, а за това, че е управлявал тежко ППС без да има издадено съответното разрешително. Обстоятелството, че водачът не е собственик на автомобила и че няма задължение по осигуряването на такова разрешително, не прави процесното деяние несъставомерно.

Противно на посоченото в касационната жалба, неприложима в процесния случай е разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, доколкото този закон касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура. Извършването на превоз с тежко МПС създава потенциална опасност за движението по републиканския път, водеща до повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура.

Разпоредбата на чл. 36 от Наредба №11/2001г. указва, че контролът на извънгабаритните ППС и колесни трактори, тракторни ремаркета и друга колесна самоходна техника за земеделското стопанство, регистрирана за работа съгласно Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, по пътищата се осъществява от Агенция „Пътна инфраструктура“ със съдействието на съответната служба за контрол при МВР, а в граничните контролно-пропускателни пунктове - от Агенция „Митници“. Във вътрешността на страната съответните служби за контрол при МВР и Агенция „Пътна инфраструктура“ спират и проверяват спрелите и навлезли в обхвата на пътя и ограничителната линия извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства и колесни трактори и друга колесна самоходна техника за земеделското стопанство, регистрирана за работа съгласно Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника (чл. 37, ал. 1). Съдът намира, че участието на органите на МВР в контрола на извънгабаритните ППС, осъществяван от АПИ, е с цел съдействие и няма отношение към законосъобразното протичане на административнонаказателното производство.

Настоящият касационен състав не споделя тезата, изразена в касационната жалба, за прилагане института на „маловажност“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличават от обикновените случаи на нарушения от същия вид. Единствено поради факта, че извършеното е за първи път, не прави нарушението маловажно. Законът за пътищата регулира важни обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Размерът на предвидените в ЗП административни наказания е показателен за важността на регулираните обществени отношения. В случая с деянието се засягат обществени отношения, които се ползват с висока степен на защита. Касаторът следва да притежава професионална компетентност и като професионалист да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и стриктно да я спазва.

Правилно първостепенният съд е определил като несправедлив наложения от административнонаказващия орган размер на административното наказание и го е намалил до минимално предвидения в санкционната разпоредба на чл. 53, ал. 1 от ЗП. Както беше посочено, пределите на имуществената санкция варират в обхвата от 1 000 до 5 000 лева. Нарушението е било първо за наказаното лице, като не са установени доказателства за системност или за настъпване на допълнителни несъставомерни вреди. Извършена е правилна преценка от страна на СРС на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на санкционираното лице, с цел даване на превес на приучване към изпълнения на задълженията при извършване на превоз с тежки ППС. Поради посоченото глобата правилно е била изменена според установения в чл. 53, ал. 1 от ЗП минимален размер.

По изложените съображения настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

В идентичен смисъл е и константната съдебна практика: Решение № 170 от 08.01.2024 г. по адм. д. № 10447/2023 г. на АССГ, Решение № 271 от 12.02.2024 г. по а. н. д. № 27/2024 г. на АС Видин, Решение 01.04.2024 г. по а. н. д. № 137/2024 г. на АС Монтана, Решение № 21 от 03.01.2024 г. по а. н. д. № 318/2023 г. на АС Русе, Решение № от 23.04.2024 г. по а. н. д. № 62/2024 г. на АС Търговище и други.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 (сто) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3188/05.07.2024 г. по нахд. № 10277/2023 г. по описа на СРС, НО, 101-ви състав.

ОСЪЖДА А. Г. С. ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк] [улица] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура” сума в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: